

Vend ryggen til et fordærvet fællesskab

Gary Wilkerson March 20, 2017

Det er et populært emne blandt pastorer i dag. Hver eneste søndag, i hele USA, siger prædikanter, "Jeg inviterer dig til at engagere dig i fællesskabet." Der findes bøger om emnet — at engagere sig i fællesskabet. Der er podcasts og der er prædikener. Og det hele lyder så smukt, fordi de lyder som om, de taler om et fællesskab, som styrker båndet mellem Kristi efterfølgere.

Men det, det meget ofte ligger bag, at "engagere sig i fællesskabet," er noget helt andet. Som en af forfatterne fortæller pastorerne, "De, som kommer til menigheden, skal i løbet af seks måneder medbringe seks venner, ellers er det ud ad døren." Det er ikke en evangelisk invitation; det handler kun om at få fyldt kirkebænkene op. Det er langt fra Guds mening med et åndeligt fællesskab.

Pastorer tænker også på fællesskab på en anden måde. Det siges, at det er "limen" som holder folk sammen. Det lyder også godt – når alt kommer til alt kan en splittet menighed ikke være særligt dueelige i arbejdet for Guds rige. Men når nogle pastorer bruger ordet "lim," er de optaget af noget helt andet. De har fået at vide, at deres menighed ikke kan vokse, hvis de ikke kan holde på de medlemmer, de allerede har. Så for at få folk til at komme, må de "lime" dem sammen med "engagement."

Igen er motivet ikke fællesskab, som det er beskrevet i Guds Ord. I stedet handler det om menighedsvækst – at drage mennesker til sig, få et større publikum, få flere penge ind for at vedligeholde bygninger og udvide programmet.

Ikke alle pastorer har disse motiver. Men der er stærke fristelser for enhver Guds tjener, især nu hvor menighederne svinder ind. Vækstmentaliteten er en efterdønning af bevægelsen for menighedsvækst, som begyndte i 1980'erne. Bevægelsen skulle tilsyneladende være ovre, men dens indflydelse er der endnu.

Jeg kan ikke forestille mig Peter eller Johannes diskutere den slags koncepter. Peter prædikede ved Helligåndens kraft, så 3000 mennesker omvendte sig på én dag. Jeg tror ikke, at han tænkt, "Hvordan kan vi holde på alle disse mennesker?" Alle, som var til stede den dag, vidste at de havde oplevet en hellig, overnaturlig indgriben fra Gud. Menneskers øjne åbnedes for deres behov for Jesus; de fik syndserkendelse; og de søgte Gud af hele deres væsen. Og da Herren fik tag i dem, blev deres hjerter grebet med passion, fordi han havde givet dem sit eget hjerte.

Min ven, når du ser en verden svælge i synd, ønsker du at kende Guds veje. Og du længes efter at være sammen med andre, som kender hans veje. Det er et sandt fællesskab – mennesker, som elsker hinanden med overbevisning, og som har et hjerte for deres sande Hyrde.

Men intet af dette kan ske, hvis du er involveret i et fordærvet fællesskab.

Som prædikant af Guds evangelium, beder jeg dig om at komme væk fra et fællesskab, som har fordrejet alle bibelske standarder.

Vær forsigtig med hvem du knytter dig til, eller skikker dig lige med. Vær ikke for hurtig til at komme ind i en

bibelstudiegruppe. Bedøm de bøger, du læser. Og vær opmærksom på de venskaber, du har.

"Wow," siger du måske, hvor kom det lige fra, Gary? Er du pludselig blevet paranoid?" Jeg forstår, du undrer dig. Det her er ikke et standard-budskab, som høres fra mange talerstole. Faktisk får du måske det stik modsatte at vide: "du må ikke være for hurtig til at dømme andre." Men jeg siger ikke, du skal dømme andre; jeg siger, du skal bedømme. Og jeg vil give dig nogle vigtige grunde til hvorfor.

I 1. Kongebog er der en øjenåbner af en beretning om en ung mand, som kun omtales som "en gudsmænd." Uden at kende hans navn, får vi alt det at vide, vi behøver at vide om ham i et enkelt vers: "Nu kom der på Herrens befaling en gudsmænd fra Juda til Betel, mens Jeroboam stod på alteret for at tænde offerild" (13, 1).

Det vers får mit hjerte til at banke. Her var én, som var optaget af Guds sande ord – rent, usminket, virkeligt og sandfærdigt – og det skulle spidde hjerterne hos et folk, som var blevet lunkne og tilbagelænedede.

Hvor mange af os ville kunne betegnes som denne mand – en "gudsmænd"? Kan vores naboer kigge på os og sige, "Der går én, som er anderledes. Hun er ikke fanget ind i alt muligt, ligesom resten af os. Når jeg taler med hende, er der noget solidt i det hun siger og måden hun siger det på. Man kan fornemme, at hun ved noget om Gud."

Den unavngivne "gudsmænd" var alt dette og mere til. Han var sat til side for Guds formål, og han havde tydeligt adskilt sig fra det kødelige for at kende Guds veje. Det alene kvalificerede ham til at stå foran en nation og en konge og prædike Guds sandhed. De næste vers viser, at det var præcis hvad han gjorde.

Kong Jeroboam havde lige begået helligbrøde: "Jeroboam stod på alteret for at tænde offerild" (1. Kong. 13, 1). På overfladen, ser det godt ud. Nationens konge går i kirke for at ofre og tilbede Gud. Men den unge gudsmænd vidste noget andet. Sådan reagerede han:

"På Herrens befaling råbte han mod alteret: »Alter, alter! Dette siger Herren: I Davids hus skal der fødes en søn ved navn Josija. På dig skal han slagte de offerhøjspræster, som tænder offerild på dig, og han skal brænde menneskeknogler på dig.« Samtidig gav han et varsel, idet han sagde: »Dette er varslet om, at Herren har talt: Alteret skal revne, og fedtasken på det skal sive ud«" (13, 2-3).

Profetien lyder mystisk, men den var helt klart rædselsvækkende. Og den gjorde ikke kongen glad. Det næste vi læser er, at Jeroboam rakte sin hånd ud oppe fra alteret og sagde: »Grib ham!« Men hånden, som han rakte ud mod ham, visnede, så han ikke kunne trække den til sig igen. Alteret revnede, og fedtasken sivede ud fra alteret, efter det varsel, gudsmænden havde givet på Herrens befaling" (13, 4-5).

Da kongen langede ud efter manden fordi han profeterede, frøs hans hånd fast i en position. Det var en overnaturlig hændelse, men den indeholdt en kraftfuld sandhed: Herren vil stoppe hånden på enhver, som handler i egen autoritet, samtidig med han kalder det Guds værk. Det er det, som betegner et fordærvet fællesskab. Og alle den slags gerninger og arbejde vil visne, ligesom Jeroboams hånd gjorde.

Kongen indså, at Gud havde grebet ind, og det rystede ham. Panikslagen sagde kongen til gudsmænden, ""Formild dog Herren din Gud, og gå i forbøn for mig, så jeg kan trække min hånd til mig!« Så formildede gudsmænden Herren, så kongen kunne trække sin hånd til sig; den var igen som før" (13, 6). Jeroboam var så taknemmelig over at blive helbredt, at han inviterede gudsmænden hjem til sig, så han kunne belønne ham. Men den unge mand sagde, "Om du så giver mig halvdelen af dit hus, vil jeg ikke gå med dig, og jeg vil hverken spise eller drikke her på stedet, for sådan lød Herrens befaling: Du må hverken spise eller drikke, og du må ikke vende tilbage ad den vej, du kom" (13, 8-9).

Jeg elsker denne unge mands lydighed. Han valgte lydighed, fremfor muligheden for at gøre sit liv mere komfortabelt. Han er et eksempel på en, som vælger Guds vej fremfor et umiddelbart tiltrækkende, men fordærvet fællesskab.

Falske lærere lover, at vi kan gøre som verden og samtidig leve et trofast liv i Kristus.

Det er nemt, at identificere verdens fordærv. Det er meget sværere, at identificere fordærv på åndelige steder, hvor vi ikke forventer at finde det. Det er her, det bliver farligt.

Den unge gudsmænd havde gjort alt i følge Guds ord indtil da. Men på vej hjem – på den vej, Gud havde bedt ham tage — mødte han en ældre profet.

Den ældre profet spurgte, "»Er du den gudsmænd, der kom fra Juda?« og da han svarede ja, sagde han til ham: »Kom med mig hjem og spis!« Men han svarede: »Jeg kan ikke vende om og gå med dig, og her på stedet kan jeg hverken spise eller drikke sammen med dig. For Herrens befaling lød: Du må hverken spise eller drikke dér, og du må ikke vende tilbage ad den vej, du kom.« Men han sagde til ham: »Også jeg er en profet ligesom du, og en engel sagde på Herrens befaling til mig: Få ham med tilbage til dit hus, så han kan spise og drikke.« Sådan løj han for ham! Han vendte så tilbage sammen med ham og spiste og drak i hans hus" (13, 15-19).

Her var en helt anden situation, end da han fik en invitation fra kong Jeroboam. Denne unge mand forventedes at lytte til en ældre profet; en mand med en tjeneste, en, som havde været med længe. Det gjorde fristelsen meget mere spidsfindig. Og det var i den situation, han ikke adlød Gud.

Bemærk de ord, den gamle mand brugt til at friste ham med: "En engel sagde på Herrens befaling..." Minder det dig om et andet skriftsted i Bibelen? Paulus formaner, "Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer et andet evangelium end det, vi har forkyndt jer, forbandet være han" (Gal. 1, 8).

Kristne lederes ord har stor vægt, og sådan var det også for den unge gudsmænd. Den ældre profet forsikrede ham, "Du behøver ikke være så dedikeret mere. Du har jo gjort dit job. Det er legalisme, at være så rigid i forhold til lydighed. Slap lidt af. Tag det roligt." Det er faktisk den tone, der præger mange prædikener i dag. Der høres meget få prædikener om at leve et helligt liv. Sig mig, hvornår har Gud nogensinde ændret den vej, hans folk skal vandre?

Paulus er helt klar i sin tale til dem, som blander Herrens veje med verdens: "I kan ikke drikke både af Herrens bæger og af dæmonernes bæger. I kan ikke have del både i Herrens bord og i dæmonernes bord" (1. Kor. 10, 21).

Det var ikke den faldne verden, som fik viklet denne gudfrygtige unge mand ind i synd. Det var en fordærvet menighed – en falsk profet, som var afvejet fra Guds veje. Hvilken tragedie: denne unge mand havde sådan en åndelig autoritet, at det fik kongens hånd til at visne. Men han blev afsporet af de pæne ord fra en såkaldt åndelig leder.

Den næste scene er tragisk: "Han drog så af sted, men på vejen mødte han en løve, som dræbte ham" (1. Kong. 13, 24). Gennem hele Skriften fra Ezekiel til det Nye Testamente, er falske lærere portrætteret som blodtørstige ulve, som er parate til at dræbe og fortære. Denne unge mands død var bogstavelig, men læren for os er åndelig: Åndeligt bedrag i et fordærvet fællesskab fører til ødelæggelse.

Lyt ikke til falske lærere, som vil have dig til at tro, at du kan bruge Gud som 'ånden i lampen', der vil opfylde dine ønsker. Læg ikke en krone i en menighed med det motiv, at du kommer til at få mere tilbage. Gud sørger over denne falske lære og over dem, som tager i mod den. Vores bønner skal ikke være "Herre, velsign mig," men nærmere, "Herre, forny mit sind og rens mit hjerte, så det er i overensstemmelse med dit. Ban min vej, således at løverne ikke kan fortære mig. Så vil jeg få din autoritet til at gøre dit riges gerninger."

Det er altid bedst at gå fra fordærvet før det kan gøre sin indvirkning. Igen og igen ser vi i Bibelen, at Gud fjerner sit folk fra fordærvede situationer. Da han befalede Noa til gå ind i arken, var det for at fjerne sin tjener fra en fordærvet verden. Da han ledte Israel ind i det Lovede Land, fjernede han dem fra Egyptens undertrykkende slaveri.

Men det er ikke kun en falden verden eller falske menighedsledere som er fordærvede. Der er også vores egne syndige hjerter. Når populære prædikanter fortæller os, "Du kan få et liv i velstand nu," så taler det til noget i os – især hvis vi føler, at vores liv har været en skuffelse. Men vores motiv til at komme til Gud, kan aldrig være, "Kan jeg få noget af ham?" Hvis det er tilfældet, kommer vi til den forkerte gud.

Jeg prædiker ikke den slags budskaber særligt ofte. Men jeg kan ikke trække noget at det, jeg har skrevet her, i mig igen. Min ven, gå fra bibelstudiegrupper, som kun er til, for at du skal føle dig godt tilpas. Undgå fællesskaber, som påvirker dig til at søge nydelse og velbehag fremfor Kristus. Find et andet fællesskab – en anden menighed, hvis din menighed arbejder på at få dig ind i bygningen, fremfor at træne dig til at tage Jesus med ud overalt. Løb – og vid at Gud har behag i din lydighed. Amen!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/17088/>